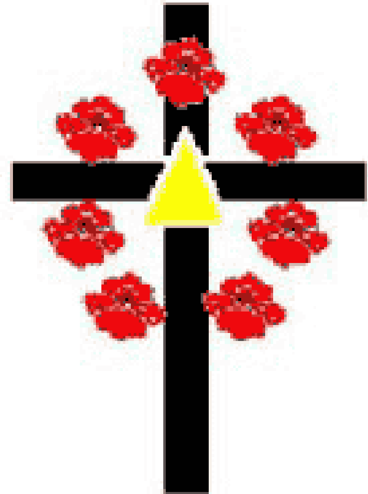
http://www.iatp.md/filadelfia/

JOHANN WOLFGANG VON GOETHE

TAINELE

Un poem de Crăciun şi de Paşti

Traducerea primară în română - necunoscut
Versiunea de faţă - Andrei

Un cîntec minunat v-a fost azi pregătit.
Cu drag să-l ascultaţi, chemînd şi alţii'ncoace!
Prin munţi abrupţi şi văi poteca-a şerpuit,
Ba ni se'nchide văzul, ba liber iar se face;
Iar dacă în pădure poteca s-a pierdut,
Nu vă lăsaţi atunci cuprinşi de rătăceală,
Căci poatem, după forţe depuse'n deajuns,
Să fim la timpul nostru de ţintă mai aproape.

Cîntării ce o fac nu-i prinzi întregul sens,
Cînd numai raţiunea e cea care ascultă;
În parte fiecare va prinde-un înţeles,
Ţărîna-Mamă-oricui îi dăruie o şoaptă;
Amarnic şi în grabă îşi trece unul viaţa,
Iar altul mai adastă, gustînd din rodul ei;
Oricine după sete paharul să-şi primească,
Ş'izvoru-acestei api să curgă pentru ei.

Sleit de drumeţia făcută'n cursul zilei,
Ce-o săvîrşea mînat de un înalt îndemn,
Proptindu-se'n toiag, cum o fac pelerinii,
Coboară spre o vale. Acolo, speră el,
Deşi cărarea'n seară privirii îi scăpa,
În valea'mpădurită să afle în curînd

Un primitor azil - să poată înnopta,
Să-şi domolească setea şi foamea cît-de-cît.

***P**e-al muntelui suiş, ce'n faţă îi stătea,*
El pare-a'ntrezări o urmă de cărare,
Pe ea - cu ocolişuri - începe a urca,
Prăpăstii şi pereţi trecu în ridicare.
El sus deasupra văii se vede în curînd
Şi Soarele, frumosul, din nou îl luminează.
În preajma-i se deschide măreţul pisc tronînd -
Privelişte ce'n suflet adînc o venerează.

***Ş**i Soarele alături, în calea-i de-a apune,*
Planînd coboară splendid între roşcaţii nori;
Puterea toată-şi strînge şi urcă iar spre culme,
Sperînd ca într-acolo să prindă forţe noi;
«Acum, - îşi zice dînsul, - rămîne de văzut
De este cineva cari stă în valea asta!»
Aude de odată - şi parcă-i renăscut -
Sonorul glas de clopot prin aer se revarsă.

***I**ar după ce el culmea complet o surmontează*
I se deschide valea cu-uşoară ridicare
Şi blînzii ai săi ochi de drag se luminează
De ceea ce în faţa pădurii îi apare:
În verdele grădinii - o falnică zidire
Ce tocmai e scăldată în calde razi de soare.
Parcurge repezit prin rouă-acea colină
Spre mănăstirea care-l primeşte cu lucoare.

***D**eja se aflã'n faţa tăcutului lăcaş,*
Ce duhu-i-i-l cuprinde cu pace şi nădejde,
Iar sus pe bolta porţii avînd zăvorul tras
De taine împlinită imagine zăreşte.
Adastă şi, în inimă cu pietate-adîncă,
El se cufundă'n gîndul «Ce'nseamnă-aceste toate?»
Aşa încît şi Soarele şi-ascunde-a sa lumină
Şi sunetul dispare. Rămîne'n cugetare.

***S**imbolul ridicat se vede sus măreţ*
Ca lumii'ntregi să-i dea el sprijin şi speranţă,
Semn care venerat de mii de oameni este
Şi inimilor lor răspunde, nu adastă,
Spre a zdrobi cu totul a morţii condamnare,
Semn ce-i zărit pe-atîtea victorioase steaguri!
Simţi izvorul vieţii cum membrele-i străbate.
Priveşte-această cruce şi ochii şi-i apleacă.

***C**e mare dar - credinţa, puterea celor drepţi;*
O, cîte dobîndi-va cunoaşterea prin ea.
Din nou trăieşte Marcu al vieţii înţeles,
Ce clar în mod simbolic emblema-i arăta.
În faţa-i stă o cruce de roze'ncununată.
«Dar cine-a îmbinat cu crucea trandafirii?»
Severul crucifix cu-a florilor ghirlandă -
Ca viaţa ce se naşte din jertfa de iubire.

***S**înt norii argintii emblemei'mpodobire,*
De parcă-ar vrea s-o poarte în zări îndepărtate;
Ţîşneşte-o nouă viaţă din partea'ncrucişării:
Din centru-i strălucesc trei raze'ngemănate.
Nu-şi are'n jur simbolul nici un cuvînt înscris,
Ce sensul său înalt în slove l-ar expune.
Se'ntunecă amurgul, în noapte lin trecînd.
Stă Marcu inspirat, uitînd de-această lume.

***B**ătu deja în noapte, cînd stelele din cer*
Spre el îşi trimiteau privirile lor clare.
Şi-i poarta larg deschisă, ş'intră'n frăţescul cerc.
Primit e călduros şi toţi l-îmbrăţişază.
Le spune cine este, din ce îndepărtări
Înaltele puteri l-au îndemnat să vină.
Ca sol acum l-ascultă. Sînt toţi ochi şi urechi.
Frapată-i confrăţia de-a lui istorisire.

***S**pre Marcu se'mbulzesc cu toţii ca s-asculte,*
Atraşi fiind spre el de-o forţă minunată,
Suflarea-şi stăpînesc ca slova-i s-o audă.
A inimii bătăi de vorba-i sînt mişcate.
Şi spusele-i sînt simple, rostite ne'ncălcit,
În sine ascunzînd adînc învăţămînt.
Şi-a lui sinceritate, cum clar e şi deschis
Îl fac să pară-un om de pe un alt Pămînt.

*«**S**alut! Bine-ai venit, tu - sol al consolării!» -*
Cel mai bătrîn cu anii la urmă îi grăi.
«Pe noi ne vezi purtînd pecetea întristării,
Lumină'n întuneric solia ta fiind.
Cuprinşi sîntem de griji şi de înfricoşare,
Fiind pe cale-a pierde preabunul ce ne'nspiră.
Lăcaşul te'ntîlneşte cu sumbră arătare.
Cu noi vei'mpărtăşi durerea care vine.

***A**h! Nobilul bărbat aici cari ne-a unit,*
Pe care-l recunoaştem drept ghid, amic şi tată,
Lumină şi curaj cari vieţii-a dăruit -

El ne va părăsi pe semne că degrabă.
Chiar dînsul ne-a-anunţat recent această veste,
Răspuns la cum şi cînd lăsînd încă neclar.
E'n dublu-a sa plecare - mister şi iminenţă;
La fel mîhnirea noastră-i scăldată'n dublu-amar.

***Î**i vezi pe toţi de-aici cu păru'ncărunţit,*
Natura-mamă însăşi ne'ndeamnă la hodină.
Cari sînt cu anii tineri nu sînt primiţi aici -
Prea grabnic ei de lume atunci s-ar despărţiră.
Victorii şi dureri gustînd din plin cu anii,
Odată ce-am lăsat deşertăciunea lumii,
Ne-a fost atunci permisă în cinste debarcarea
'N-acest port de nădejde - acum te afli unde.

***Ş**i'n nobilul cel om ce'ncoace ne-a condus*
În piept sălăşluieşte dumnezească pace.
Al vieţii sale drum cu el eu l-am parcurs
Şi clar îi văd toţi anii din naştere în coace.
Retras se pregăteşte şi-i clar ce-aduce asta:
Plecarea-i iminentă i-aproape tot mai mult.
Ce-i omul dacă moartea-i şi-o cheltuie năprasnic
Şi n-are chip să moară în locul celui bun?

***A**ceasta-ar fi dorinţa-mi ce'ntrece pe cel'lalte.*
Rămîne-va ea oare să zacă'n ne'mplinire?
Atîţea înaintea-mi trecu'n cealaltă parte!
Dar dacă pleacă el, ce viaţă-mi mai rămîne?
De-ar fi să ai noroc, ce blînd te-ar întîlni!
Pe noi de-acum în colo stă casa cu-ale sale.
Deşi din noi pe nimeni urmaş nu a numit,
Cu trup fiind aici, în duh e'n depărtare.

***M**ai vine printre noi, cînd timp de scurtă oră*
Ne'ndeamnă mai mişcat; în cerc îl ascultăm.
Cuvintele-i atunci conţin şi-acele vorbe
Cum minunat destinul prin viaţă-l îndemnă.
Cu toţii avem grijă ca vestea ce-o-ascultăm
Să nu se piardă'n van în anii ce-au să vină.
Şi-atunci piseţul nostru notează tot atent,
Ca toată povestirea-i veridic să rămînă.

***C**e-i drept, aş prefera să nu rămîn tăcut*
Ci'n voie să adaug la şirul celor spuse.
Şi multe amănunte din anii ce-au trecut
Memoria-mi atunci la sigur le-ar aduce.
Ascult şi-mi vine greu părerea să mi-o-ascund,
Că nu chiar mulţumit mă simt 'n-astfel de clipe.

De-ar fi cîndva şi eu subiectul să-l expun,
Măreţ ar trebui expunerea-mi chitită.

***A**tunci făr genă falsă aş spune pe'ndelete,*
Cum mamei sale-un spirit din timp i l-a prezis,
Şi cum pe boltă-o stea, la actul bobotezei,
Serbînd sacramental, mai tare s-a aprins,
Cum pasărea răpirii - un uliu mare'n aripi -
În curte'ntre hulubi din zbor se coborî,
Dar nu cu-ameninţare şi rea înverşunare,
Ci'n dragoste şi blînd cercară a-i uni.

***C**u modestie-alesul mai trece sub tăcere,*
Cum în copilărie un şarpe-a biruit,
Ce'n jurul mînii sorii făcea încolăcire,
Astfel micuţa-i soră în somn ar fi murit.
Fugise'n teamă doica, nu-i nimeni pe aproape,
El vipera prin forţa-i cu mîna-o sugrumă;
Sosit-a-apoi şi mama şi bucuria-i mare,
Văzîndu-şi fiica'n viaţă, ce fiu-i i-o scăpă.

***L**a fel, mai tăinuieşte cum dintr-o stîncă stearpă,*
Lovind-o cu-al său paloş, izvor se arătă,
Şi-acesta'n liber flux purtă a sale ape,
Din munte-al său şuvoi prăpastia-o scăldă;
Şi-acum ca'n prima zi cea apă-şi duce cursul,
Iar vlaga-i argintie nicicum nu a scăzut.
Amicii săi, frapaţi de ce-i văzură ochiul,
Abia de-au încercat să'ncerce-a apei gust.

***C**înd firea unui om îi este'nalt aleasă , -*
Deloc nu este straniu că multe-i reuşesc:
A Domnului putere în omul ăst se-arată,
Căci Ea preface lutul în aur'mpărătesc.
Dar dacă izbuti a sinei stăpînire,
De iese ne-întinat din curse de tentaţii,
L-acel om arătăm, zicînd cu bucurie:
"Priviţi! Acesta-i el şi-aceasta căpătase-şi!"

Stă'n firea-oricărui germen - în larguri să se'ntindă
Ca forţa-i să lucreze în colţurile toate,
Iar valurile vieţii ne'mpun a lor rîvnire,
În albie anume vor viaţa-ni s-o întoarcă.
Între internul zbucium şi lupta de afară
Aude-al nostru spirit cuvîntul nerostit:
Zdrobeşti înlănţuirea, pe tine ce te leagă,
Cînd propria ta fire o vei fi stăpînit.

Cum inima-i devreme virtutea a'nvăţat
Şi ceea ce virtute nu poate fi numită;
Cum voia părintească cu drag o onora,
Cum se trudea din suflet, cînd tatăl său prin muncă
Umplea voinţa jună cu grea împovărare,
Supunerii acestea cu drag îi răspundea;
Cum puşti fiind, sărman, făr casă ş'apărare,
Nevoile şi foamea prin muncă le scurta.

Pe combatanţi în lupte avea să-i însoţească,
La început pe jos, în soare şi furtună,
Ba caii să-i aştepte, ba hrană să gătească,
Bărbaţilor războinici servea precum o slugă.
Ca mesager, oricînd - în timp de zi sau noapte -
Vioi cutreiera cărările pădurii,
Aşa s'obişnui pe altul să-l slujească
Că bucurie doar simţea'n sudoarea trudei.

Cum, brav şi ne'nfricat, în toiul plin al luptei,
Strîngea de jos săgeţi ce ţinta nu-şi găsiră;
Pornea apoi grăbit el buruieni s'adune,
Cu ele-apoi pansînd răni grele de durere.
Pe cine punea mîna - se vindeca preabine,
Atingerea-i era de suferind dorită.
Acum de-a sa prezenţă se bucura oricine!
Doar propriul său tată părea că îl evită.

Uşor precum un vas ce sarcina nu-şi simte,
Rapid din port în port plutind gonit de vînt -
Aşa-i purta porunca a asprului părinte:
Respect şi ascultare; e lege-al lui cuvînt.
A tinerilor faptă onoare urmăreşte,
El grijilor altuia de-a'ntregul se deda;
Deruta părintească pe zi ce trece creşte,
Căci bine c'orice treabă feciorul s'isprăvea.

Ş'asprimea părintească la timpu-i se topi
Sub razele iubirii senine feciorești,
Şi taică-său, în semn, un cal îi dărui.
(Pornit la mare drum - în mic să izbuteşti!)
De micile servicii deja-i eliberat.
Pumnalul e uitat; cu paloş se încinge.
Călit astfel, în ordin anume a intrat
La care'ntreaga-i viaţă părea că-l îndemnase.

Dar încă zile'ntregi m-ar ţine să vorbesc,
De-ar fi să'nşir în slove preaminunata-i viaţă...
Prevăd că'n viitor, de-un suflet de poet,

În haine ca de basm ea fi-va îmbrăcată.
Tot ceea ce ne-atrage în basm şi poezie,
Chiar dacă ni se par scorniri copilăreşti,
Aici ne-a captiva cu dublă bucurie,
Căci prinde-a exprima curat realităţi.

***A**cum, de-i vrea să ştii ce nume poartă-alesul,*
Cui slavă îi înalţ - e demn de lăudat,
Pe care l-a'nsemnat lumina Providenţei,
Cu care multe lucruri-minuni s-au întîmplat, -
***Humanus** se numeşte cel sfînt şi înţelept;*
De el doar pot să spun că-i bun ca nimeni altul;
Va trece ceva timp ş'oi prinde să vorbesc
Din cari părinţi se trage şi care-i este neamul.»

***A**şa vorbi bătrînul şi-ar mai continua -*
Cu foc el povesteşte, captat de minunate -
Şi săptămîni de-a rîndul tot ne-ar mai desfăta
Cu şirul de naraţii de gura lui sunate;
Dar fură-i nevoit oprită povestirea,
Cînd ambii se simţeau ca'n ceruri înălţaţi:
Veniră şi ceilalţi ce-alcătuiesc Frăţia,
Acoperind cel grai de har înmiresmat.

***C**u toţi luară masa, şi Marcu mulţumi*
Lui Dumnezeu Preabunul şi fraţilor de-aici,
Rugînd apoi, ca setea-şi s-o poată potoli,
Să-i dea în cană apă, ş'îndată o primi.
Condus a fost apoi în sala cea mai mare;
Aici i se deschise privelişte mai rară.
Şi ce-a văzut acolo - să nu rămînă taină,
Deci, iată-aceste lucruri - mai jos desfăşurate.

***N**ici urmă de podoabă 'n-apucă-acolo văzul:*
O boltă'n sus se'nalţă în formă'ncrucişată,
Şi treisprezece scaune în cerc îşi află locul
Asemeni unui cor ce-i pregătit de canto.
Sculptate graţios de mîini îndemînatice,
În centru-acestui cerc - pupitre sprijinite;
Aici nu-i greu să simţi cum curge în evlavie
Şi împăcarea vieţii, şi viaţa înfrăţită.

***D**e-asupra-acestor scaune - blazoane vede treisprezece,*
Ce fiecărui loc îi dau anume sens;
Nici urmă de trufie nu-şi află'n ele trecere,
Căci fiecare semn anume-a fost ales.
De-o singură dorinţă e capturat mai tot:
Să afle ce'nţelesuri ascund aceste semne.

Din mijloc l-întîlneşte din nou acel simbol:
În roşii trandafiri o cruce se iveşte.

***S**e'nfiripă uşor aici imaginaţia,*
Un lucru de la altul te fură ne'ncetat;
Aici atîrnă-o lance, acolo vezi o sabie,
Se întîlnesc chiar semne c-un coif de-asupra sa;
Şi arme felurite împodobesc ăst loc
Aşa cum ar fi strînse de pe vreun cîmp de luptă,
Se văd străine steaguri şi platoşe feroce,
Iar colo - de văd bine - chiar lanţuri şi cătuşe.

***C**u toţi îngenuchează la locurile sale,*
Cu mîinile la piept în rugă se cufundă;
Cîntări răsună scurte şi ruga în ardoare,
Născută'n cerc iubirea tot spaţiul l-inundă;
Apoi unii pe alţii cu drag binecuvîntă
Spre-un somn ne'ndelungat; se duc să se-odihnească.
O parte din fraţi pleacă, dar Marcu mai rămîne,
Mînat de interes, vrea sala s-o privească.

***E** tare obosit, dar somnul nu îl fură -*
Miracolul din jur doreşte să-l dezlege;
Şi vede: un balaur în roşu de purpură,
Ce în cumplite flăcări îşi stinge a sa sete,
Iar colo - iată-o mînă în gura unui urs
Şi sînge clocotind ţîşnind în valuri roşii;
La fel sînt depărtate acest şi primul scut
De locul principal - acel al rozacrucii.

*«**Î**ncoace ai venit pe căi miraculoase.» -*
Îi spune cu blîndeţe cel mai bătrîn cu anii.
«Blazoanele te'nvită să-ţi mai lungeşti popasul -
Să afli ce izbînde au făptuit eroii.
Cu greu vei prinde tîlcul emblemelor din faţă,
El se şopteşte'n taină urechilor ce-aud.
Vei şti ce-au îndurat, prin ce trecut-au fraţii,
Ce'n viaţă-au căpătat şi cîte au pierdut.

***D**ar nu cumva să-ţi pară din cele ce-ţi vorbesc*
Că în trecut îşi au isprăvile sfîrşitul.
Ici curge viaţă nouă, al cărui înţeles
Se'ntîmplă că-l acopăr voaluri-ascunzişuri.
De-ţi este pe plac calea, atunci s'te pregăteşti:
Doar de întîia poartă în drumu-ţi ai trecut,
Acum în prag - în curte - primit tu bine eşti,
Dar pari să fii şi vrednic de-ajunge înăuntru.»

Nu mult dormiră Marcu în tihna unei kelii -
De-un dangăt surd de clopot din somn a fost trezit.
De parcă-l aştepta, şi-acum cu bucurie,
Chemat de zvon cucernic, el se sculă grăbit;
Îndată se'mbrăcă, din kelie iese iute,
Din inima sa toată se'ndreaptă spre lăcaş;
Prin rugă'naripat, de crezu-şi se pătrunde,
De uşă scutură, dar stă zăvorul tras.

Şi iată că aude: în drepte intervale
Loviri ca pe-un metal de trei ori se repetă;
Nu-i nici de clopot clinchet şi nici de ceas bătaie,
Al flautului ton zvonirii se'ntreţese.
Această armonie, deşi cu tainic sens,
Ea inima îţi umple de bucurie'n spirit,
Te cheamă insistent, de parcă cu cîntări
În dans s-ar învîrti perechi în veselie.

Spre geam îşi poartă paşii, încearcă-a iscodi
De unde-acest miracol îşi trage începutul.
Din Răsăritul rumen s'iveşte-o nouă zi,
O boare'mprospătîndă trimite orizontul.
Să-şi creadă oare ochii?!, căci vede în grădină
Cum nu a mai văzut o splendidă lumină:
Trei tineri - fiecare purtînd făclie'n mînă -
Voioşi păşind străbat cărările grădinii.

Şi fiecare poartă veşmînt mai alb ca neaua -
Pe tînărul lor corp s'aşează tocmai bine;
Cunună-i strînge chica - ici floare ţine floarea,
Iar brîu-i împletit din flori de trandafire;
Cum truda peste noapte îi lasă viguroşi -
De la nocturne dansuri se'ntorc acum ei oare?!
Făcliile îşi sting aceşti flăcăi frumoşi,
Apoi din văz dispar ca stelele la soare.

Notă:

Asupra acestui poem Rudolf Steiner a ţinut o conferinţa la 25 Decembrie 1907 la Köln.